

at lægge paa det øvrige Land en Byrde, som vi ville have de københavnske Borgere fritagne for. Det er ikke den rette Maade at komme bort fra en Uretfærdighed mod enkelte paa ved at lægge den over paa hele Befolkningen. Det forekommer mig ikke, at den ærede Krigsminister har beviset os Nødvendigheden af at bibeholde Væbningen, og jeg siger derfor som før: Lad os se at komme bort fra den, med andre Ord, slaa den ihjel, ophæve den, og samtidig — som det ogsaa er kommet frem — ophæve Reservebrandkorpset. Saa vidt jeg erindrer, sorterer dette sidste Korps imidlertid under Justitsministeret og ikke under Krigsministeriet.

Wagner: Jeg havde egentlig ikke ventet at skulle tage Ordet i Dag, jeg antog, at denne Sag var bleven tilstrækkelig udebatteret i Fjor, men da imidlertid den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har ment det anderledes og gentagende har taget Ordet i Sagen og tillige paaberaabt sig en Udtalelse af mig, finder jeg, der er Anledning til at sige et Par Ord. Den ærede Ordfører gjorde gældende, at Fritagelse for Væbningen kunde opnaas ved Indmeldelse i Kjøbenhavns Skytteforening og ved visse Præstationer i den, hvilket altsaa vilde kunne føre til, at Væbningen forsvandt, idet alle indmeldte sig i Kjøbenhavns Skytteforening. Jeg tror dog med mit meget nøje Kendskab til dette Forhold, at han her ikke er ganske paa den rette Vej. Selvfølgelig kunne alle i Væbningen melde sig ind; men de Betingelser, som Krigsministeriet har stillet for Fritagelsen, ere saa overordentlig vanskelige, at det ikke er sjældent, at særdeles flinke Skytter med mange Aars Øvelse ikke opnaa Fritagelsen. Alene af den Grund kan man være temmelig sikker paa, at det ikke vil blive saa overordentlig mange, der gaa den Vej, der ofte vil vise sig at være Per Gantes Genvej. Thi det Arbejde, der udkræves for at opnaa en saadan Færdighed, at man har en Chance for at blive fritagen, er betydelig større end at gaa de 14 Kvardage til Øvelse i Væbningen. Tillige vil det være ret kostbart, idet Ammunitionen ikke gives gratis. Der er derfor vist ikke nogen virkelig Fare for, at Væbningen skulde forsvinde ad den Vej. Desuden har Artilleriet ikke en saadan Begunstigelse, det er kun Fodfolket, der fritages ved disse Skydeprøver. Jeg tillod mig i Fjor at omtale, hvor overordentlig stor Betydning det havde, da Væbningens Artilleri ogsaa skal benyttes

til at besætte Søforterne, at det Mandskab, der skulde være derude, virkelig fik Øvelse og Kendskab til Forholdene derude, noget, som mange ikke have Anledning til at faa i Fredstid, og dette Hensyn har faaet forøget Vægt, siden vi ved Hærloven af 13de April 1894 har faaet den Bestemmelse, at 1ste Artilleribataillons Mandskab skal udskrives fra alle Landets Kredse, i Stedet for at de tidligere kun udskrives fra Kredsene Øst for Store Bælt. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa, at det samme Hensyn, som man tidligere iagttog ved Rekruteringen til 1ste Artilleribataillon, har man fulgt i Søværnsloven, hvor det — jeg tror, det er § 5 — udtrykkeligt fastslaas, at det Mandskab, der er nødvendigt til Mobilisation af Flaaden, skal udskrives i Egnene Øst for Store Bælt, for at man til enhver Tid kan have dem til Raadighed.

Det, at der ydes en Fritagelse for Væbningen, naar man gaar ind i Kjøbenhavns Skytteforening, staa vistnok i meget nøje Forbindelse med den Forandring, der i de senere Aar er foretaget i Væbningens Øvelser. Naar den ærede Ordfører omtalte, at det i Væbningen væsentlig drejede sig om at storme Vibehus, er det en lidt antikveret Opfattelse. Det er væsentlig Skydeøvelser, det drejer sig om, og jeg antager, det er derfor, at Krigsministeriet har ment, at et Bevis for en betydelig Skydefærdighed kunde fritage for Øvelser i Væbningen, idet vedkommende derved maatte antages at have opnaaet en større Færdighed, end den, der kan opnaas ved Øvelserne i Væbningen. Jeg tillod mig ogsaa i Fjor at gøre opmærksom paa, at Remington-Geværet er det reglementerede Gevær for Væbningen, medens Gevær: Model 89 er det reglementerede Gevær for Infanteriets Linie, og dette Forhold vil vistnok i en Aarrække blive det samme. Efterhaanden som nu det Mandskab, der er oplært med det ny Gevær, gaar over i Forstærkningen, ville vi der faa Mandskab, der staa fuldstændig uden Kendskab til Remington-Geværet, som det skal bruges i Krigstid. Det er da ganske indlysende, at Skydeøvelser med dette Gevær maa siges at være af ret stor Betydning, og noget ganske tilsvarende gælder om Bevæbning af Artilleriet, hvor de mange forskellige Pieces Betjening ikke er let at lære, og hvor det ogsaa har stor Betydning, at Væbningsmandskabet netop lærer de Kanoner at kende, som de skulle betjene i Krigstid. Det var en ren Misforstaaelse, naar det ærede